Černá ruka
Stephan Talty
Válka mezi geniálním detektivem a nejnebezpečnějším tajným spolkem americké historie

Stephan Talty

ČERNÁ RUKA

Epický souboj mezi brilantním detektivem a nejnebezpečnější tajnou organizací americké historie

Copyright © 2017 by Stephan Talty
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Blanka Chocová, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-875-7 (pdf)

Stephan Talty

ČERNÁ RUKA

Epický souboj mezi brilantním detektivem a nejnebezpečnější tajnou organizací americké historie

Překlad: Blanka Chocová

KNIHY OMEGA

Poznámka autora

Společnost Černá ruka, o níž pojednává tato kniha, tvořily stovky menších gangů, které nebyly formálně sjednoceny, ale spojovala je stejná taktika a některé rituály. Ačkoliv se nejednalo o jedinou soudržnou organizaci, média na počátku 20. století o ní pro zjednodušení tak hovořila a označovala ji jako „Společnost“ nebo jako „Černou ruku“. Tuto terminologii proto zachovám i v této knize.

Poznámka překladatele

Černá ruka „*La Mano Nera*“ představovala velmi specifickou italskou, či lépe italsko-americkou zločineckou organizaci působící na americké půdě na počátku 20. století. Ačkoliv hovoříme o organizaci, nebylo prokázáno, že by mezi jednotlivými gangy působícími pod jménem Černé ruky existovala organizační provázanost. Zločinecké společnosti spojovaly stejné praktiky, kriminální strategie a symbolika – nejčastěji černá dlaň, dále i zkrvavené dýky, lebky a zkřížené hnáty. Typickými zločiny spojovanými s činností Černé ruky byly únosy dětí, vydírání či bombové útoky. Byť mají stejné jméno jako srbská organizace působící v Evropě, jedná se pouze o náhodu a nemají spolu žádnou souvislost.

Členy gangů Černé ruky byli ve většině případů italští přistěhovalci, kteří své zločinné působení zdůvodňovali tím, že právě tímto způsobem vyjadřují svoji nespokojenost ohledně toho, jak je americká společnost přijala. Nesplněný „americký sen“ byl všeobecným problémem, jenž vedl k tomu, že se řady Černé ruky neustále rozšiřovaly. Pro policii představovala Černá ruka nepřítele, s nímž nedokázala adekvátně bojovat. Americká společnost se po léta o italskou komunitu nezajímala, ignorovala ji jako nepříjemné břemeno. S rostoucím italským přistěhovalectvím se však z italské menšiny stala svébytná kultura uvnitř americké společnosti, kultura, jež nedokázala žít život, jakým žili běžní Američané, ačkoliv toužila po svém „místě na slunci“. Důsledkem této situace bylo bohužel jen to, že i pro americkou policii a policejní detektivy byli Italové žijící ve Spojených státech neprostupnou a neprobádanou jednotkou, lidmi, kterým nedokázali porozumět, natož mezi nimi hledat zločince.

PROLOG: „OBROVSKÝ A POHLCUJÍCÍ TEROR“

Odpoledne 21. září 1906[1] si velmi temperamentní hoch jménem Willie Labarbera hrál před rodinným ovocnářstvím, asi dva bloky od East River v New York City. Pětiletý Willie a jeho kamarádi divoce přebíhali ulici, řvali přitom z plných plic a kouleli své dřevěné obruče po kamenné cestě. Vybuchli smíchy pokaždé, když někomu obruč spadla a zařinčela o kočičí hlavy. Donekonečna si hráli na schovávanou mezi náhodnými kolemjdoucími. Chvíli se jeden schovával za bankovním úředníkem na cestě z práce, druhý zase za paní s pštrosími péry na klobouku jdoucí do nedaleké italské restaurace. Tak si vydrželi hrát hodiny a hodiny.

Prošly okolo nich stovky lidí. Když se řeka už netřpytila tak zářivě jako za plného slunce, Willie spatřil jít po ulici ještě jednu menší skupinku dělníků. Schoval se. Tentokrát ho ale už nikdo znovu nenašel. Místo na kamenném chodníku, kde naposledy stál, kde ho každý očekával, bylo prázdné. A zůstalo prázdné, zatímco slunečního svitu pomalu ubývalo.

Jeho kamarádi si té prázdnoty okamžitě nevšimli. Až když k večeru začali mít hlad a pomýšleli na večeři, začali uvažovat, kam mohl Willie zmizet. Stíny se prodlužovaly a oni stále propátrávali tu opuštěnou ulici, kde si celé odpoledne hráli. Nic.

Willie byl dobrodružné povahy, a jednou se dokonce ostatním chlubil, že jen tak z legrace utekl rodičům. Možná i proto chlapci chvíli zaváhali předtím, než konečně vešli do ovocnářství, aby Willieho rodičům řekli, že jejich syn zmizel. Koneckonců jim to říct museli, a tak sebrali všechnu odvahu a překročili práh obchodu. Během několika sekund vyběhli Willieho rodiče, William a Katrina, ze dveří a začali prohledávat přilehlé ulice, ptali se stánkařů se sladkostmi i majitelů obchodů, jestli jejich kluka někdo z nich náhodou neviděl. Jenže neviděl. Willie byl pryč.

Jednalo se o jeden z těch okamžiků, kdy si říkáte, že se kolem vás děje něco divného. Ještě předtím, než někdo zavolal policii, nebo byl nalezen sebemenší důkaz o Williem, došlo všem, Willieho rodině i přátelům, co se tady odehrálo. Jako kdyby všichni do jednoho ovládali telepatii, pomysleli v ten okamžik na totéž. Vždyť všichni rodiče dětí z New Yorku, Chicaga, St. Louis, New Orleans, Pittsburghu či menších měst a městeček mezi těmito metropolemi došli nakonec ke stejnému závěru. Kdo má jejich dítě? *La Mano Nera*, jak tomu říkali Italové. Společnost Černé ruky. V USA vznikla nejprve v New Orleansu jako pokračovatelka italské mafiánské tradice, šířila se však celými Spojenými státy jako pandemie.

Černá ruka byla zločinecká organizace opředená mnoha mýty – „ďábelská[2] a zlověstná skupina“, které byly připisovány mnohé vraždy, únosy dětí, vydírání i bombové útoky. Na celonárodní úrovni byla známá již dva roky před tím, když vhodila první výhrůžný dopis do jedné schránky v Brooklynu. Od té doby výhrůžné vzkazy, doplněné malůvkami křížů, rakví a dýk, zaplavily město. Nedlouho poté je následovala série hrůzných činů, jež dle slov jednoho svědka představovala „zločinecký rekord[3] za posledních deset let, nesrovnatelný s jakoukoliv jinou situací v civilizovaných zemích v době míru“. Snad jen Ku Klux Klan dokázal překonat zločiny Černé ruky na počátku století. „V hloubi jejich srdcí[4],“ řekl o italských imigrantech jeden reportér, „je spaluje strach

z toho obrovského a pohlcujícího teroru.“ To samé by se dalo říci o mnohých Američanech v ten neutěšený podzim roku 1906.

Když svůj dopis dostali i Labarberovi několik dní po oné nešťastné události, ukázaly se jejich předtuchy jako pravdivé. Únosci požadovali 5 000 dolarů za navrácení malého Willieho, což pro rodinu představovalo věru astronomickou sumu. Přesná slova únosců se nikdy na veřejnost nedostala, ale takové dopisy nejčastěji obsahovaly fráze jako „Váš syn je mezi námi“[5] nebo „Nepředávejte tento vzkaz policii. Pokud tak uděláte, při Matce Boží, váš syn zemře.“. Sdělení dopisu bylo podpořeno kresbou na spodní části listu. Tři humpolácky načmárané černé kříže, lebka a zkřížené hnáty. To byly značky Černé ruky.

Někteří došli k názoru, že Černá ruka není jen zločineckým společenstvím, jež představuje zcela novou podobu organizovaného zločinu, temné období plné příšerného násilí, ale působí rovněž jako pátý pilíř státní moci tím, že masivně podplácí vládu, aby následovala její cíle. Tato myšlenka zasáhla nové přistěhovalce jako mor pro příštích deset let. „Věřilo se,“[6] řekl o předpokládané tajné italské společnosti Henry Cabot Lodge, senátor za stát Massachusetts, „že má širší pravomoci, že má kontrolu nad soudci, že je vydírá, že si postupně získává vládu nad celými městy i státy.“ Skeptici, včetně italského velvyslance, však považovali celou existenci Černé ruky jen za jeden velký mýtus,[7] vytvořený Američany k tomu, aby pošpinili pověst italských přistěhovalců. Jeden italský vzdělanec o Společnosti řekl: „Její samotná existence[8] je ve skutečnosti odvislá pouze od toho, co o ní bylo napsáno.“

Ale pokud byla Společnost pouhou fikcí, co se pak stalo s Williem?

Labarberovi nahlásili únos dítěte policii a nedlouho poté na jejich dveře u čísla 837 na Druhé Avenue zaklepal detektiv. Joseph Petrosino byl hlavou slavného italského oddělení,

byl podsaditý, ne příliš vysoký, s širokým hrudníkem. Jeho oči, jež někdo popisoval jako tmavě šedé[9], někdo zase jako uhlově černé, byly chladné. Měl široká ramena a „svaly pevné jako ocel.“[10] Avšak nepůsobil dojmem tvrdého muže se zálibou v brutalitě, ba právě naopak. Do toho měl daleko. Rád rozebíral otázky estetiky s absolventy Harvardu, miloval operu, zejména tu italskou, a mimo jiné hrál i velmi dobře na housle. „Joe Petrosino,“ uvedl *New York Sun*, „umí naučit i housle zpívat.“[11]

Jeho skutečnou vášní ale bylo řešení zločinů. Petrosino byl „nejlepším italským detektivem na světě“,[12] jak uvedl *New York Times*, či dokonce „italský Sherlock Holmes“,[13] jak se mu říkalo mezi lidmi. Když mu bylo čtyřicet pět let, měl za sebou již tak „vzrušující kariéru[14] jako jakýkoliv jiný policejní detektiv prohánějící zločince v podsvětí Paříže nebo inspektor ze Scotland Yardu. Život plný dobrodružství a úspěchů, o kterém by snil ve svých dílech i Conan Doyle.“

Byl ostýchavý a obezřetný při hovoru s cizinci, neúplatný, mluvil tiše, ale zároveň vynikal mimořádnou dávkou odvahy, dokázal být i vznětlivý, pokud ho někdo provokoval. Dokázal si vyhrát s nejrůznějšími přestrojeními[15], takže se stávalo, že i jeho blízcí přátele ho na ulici minuli a nepoznali. Vychodil sice jen šest let školy, ale měl výbornou fotografickou paměť[16]. Dokázal si vybavit, co bylo napsáno na lístku, který viděl i před několika lety. Neměl manželku, ani děti. Svůj život zasvětil snu zbavit americkou společnost Černé ruky, jež dle jeho mínění ohrožovala republiku, kterou miloval více než cokoliv jiného. Ač jeho kořeny sahaly do Itálie, v srdci byl Američanem. Povídá se také, že když šel, tak si pobrukoval různé operetní melodie.[17]

Petrosino chodil oblečený nejčastěji v černém obleku[18], na nohách nosil černé polobotky a na hlavě černý derby klobouk. A přesně takto byl oblečený, když stál u dveří Labrerových a pan Labrera ho uváděl dovnitř. Otec uneseného chlapce přinesl detektivovi všechny dopisy, které od únosců

s manželkou dostali. Ani tyto vzkazy však případ nijak neosvětlovaly. Největší problém s Černou rukou byl ten, že byla všude, a přitom nikde. Bylo až nelidské, kolik shromažďovala informací, kolik toho o každém člověku věděla. Oba muži, kteří se tenkrát u dveří sešli, to věděli. Petrosino si nemohl nepovšimnout, že Willieho rodiče jsou „ze samého žalu již na pokraji šílenství“.[19]

Detektiv se okamžitě vrhl do práce, vyrazil do ulic, obešel své informátory a důležité kontakty, a to jen proto, aby získal třeba byť i jen sebemenší stopu. Jeho síť špionů byla rozsáhlá[20] – říkalo se jí *nfami* – a je nutné říci, že se neomezovala na nijak úzký okruh lidí. Jejími členy byli majitelé barů, lékaři, pouliční prodavači, právníci, operní pěvci, zametači ulic, bankéři, hudebníci i sicilští hrdlořezové se zjizvenými tvářemi. Willieho popis se brzy objevil i na stránkách novin.

Nikdo ale o chlapci neslyšel, nikdo ho neviděl. Rodině dorazily čtyři dopisy s výzvou, aby se zbavili svého skromného příbytku a získali tak dostatek financí na výkupné. Domov, jenž Labrerovi obývali, byl však jejich jediným majetkem, který v Americe vlastnili. Také za něj utratili vše, co měli. Pokud by ho museli prodat, uvrhli by sebe i své děti do žalostné bídy a chudoby, kvůli níž opustili svoji vlast. O svém americkém snu by si další generace mohly nechat jen zdát.

Bylo to zvláštní. Jako by Společnost předpokládala, jak rodina na dopisy zareaguje. Čtvrtý dopis už neobsahoval jen výzvu. Když ho Labrerovi rozevřeli, něco vypadlo na zem. Tmavá lokna Willieho vlasů.

Dny míjely a nic se nedělo. Po chlapci jako by se zem slehla.

Koncem třetího týdne dostal detektiv tip od svých informátorů. Jeden muž z jeho rozsáhlé sítě zaslechl[21] zajímavou historku z Kenilworthu v New Jersey. Žena se procházela ulicemi dělnické čtvrti, když míjela muže nesoucího větší

uzlíček „čehosi“. Sotva co se minuli, se z uzlíčku ozvalo teskné zavzlykání. Muž zaběhl do nejbližšího domu, takové polorozpadlé barabizny, a rychle za sebou zavřel dveře. Žena byla z této situace tak překvapená, že zůstala nehnutě stát a jen pozorovala dveře té chatrče. O několik minut později muž z domu opět vyšel, v rukou stále ten plačící uzlíček – tentokrát úplně tichý – a dal ho do překrytého vozíku. Pak odjel.

Jakmile Petrosino uslyšel tuto prazvláštní historku, ihned vyběhl směrem k 23. ulici na West Side, nasedl na parní trajekt a už plul do New Jersey. Když pozoroval mizící domy přístavu s lampami vydávajícími mihotavé světlo jako táborové ohýnky, nahnul se přes zábradlí a zaposlouchal se do svištění vln řeky Hudson. V hlavě se mu překotně honily myšlenky, možnosti, tváře možných podezřelých, jména, která mu uvízla v paměti i několik měsíců a let zpátky a nyní se hlásila o slovo. Možná tehdy usrkával podmáslí, které si koupil od jednoho z obchodníků (dva centy za nesterilizované[22], tři centy za sterilizované). Cesta trvala asi čtvrt hodiny, takže Petrosino měl jen pár minut na hloubání.

Černá ruka byla s každým nadcházejícím měsícem stále troufalejší a nemilosrdnější. Událostem v New Yorku šlo jen těžko uvěřit, a ještě hůře porozumět. V italských čtvrtích hlídali muži své domy[23] s nabitými brokovnicemi přede dveřmi; děti byly zamčené v zabarikádovaných pokojích, nesměly chodit do školy; ruiny domů, které Společnost vyplenila při svých útocích, stály otevřené všemu dešti i kroupám. Některé části New Yorku, kosmopolitního města, jež překypovalo blahobytem, byly napadány, jako by se nacházely pod palbou bitevníku stojícího v přístavu. „Společnost temnoty“[24] měla na svědomí tucty mužů. Ty, které nezabila, alespoň zmrzačila. Nyní triumfovala – dokázala udržet stovky lidí, ubohých obyvatel města, pod neustálým tlakem, napětím, strachem. Všeobecná panika dosáhla takových rozměrů, že stačilo jen, aby se nějaká rodina vrátila domů a na svých domovních

dveřích uviděla to zlověstné znamení černé ruky nakreslené černým uhlem, znamení, že se je chystá Společnost navštívit, a všichni začali okamžitě balit kufry. Sbírali jen to nejnutnější, aby se dostali co nejrychleji na loď zpět do Itálie.

Nedělo se to přitom pouze v New Yorku. Jak Petrosino předvídal, strach se šířil jako mor od města k městu, postupoval Amerikou jako vše sžírající požár. Černá ruka ovládla Cleveland, Chicago, Los Angeles, Detroit, New Orleans, San Francisco, Newport, Boston a stovky dalších menších měst, těžařských osad, vesnic mezi nimi. Vraždila muže i ženy, vyhazovala do povětří celé budovy, vysílala do ulic lynčující hordy, prohlubovala nedůvěru Američanů v jejich italské sousedy.

Bezpočet Američanů – tedy ne pouze italských imigrantů – se stalo otroky moci Společnosti a brzy se měli stát i jejími oběťmi. Milionáři, soudci, politici, starostové, Rockefellerové, právníci, členové Chicago Cubs, šerifové, prokurátoři, gangsterští bossové – všichni ti a mnozí další. Toho ledna dostal své první dopisy i jeden nejmenovaný člen Kongresu. Přestože celá tato historie měla nakonec poměrně bizarní konec, jejím nejpodstatnějším výsledkem bylo, že v řadách politických představitelů vyvolala skutečný strach a nervozitu.[25]

Ozbrojené složky Černé ruky ovládly v okolí Pensylvánie města charakteristická těžbou uhlí. Její lídři měli ve svých rukách moc nad životem i smrtí tamních obyvatel. Po jedné z šokujících vražd napsali občané Buckingham County lístek guvernérovi Pensylvánie. Spíš než dopis ze své doby připomínal vzkaz osadníků obklíčených Apači: „Podmínky jsou nesnesitelné.[26] Tři míle od města se zakopaly skupiny hrdlořezů, jeden z našich obyvatel byl střelen do zad, ostatním je vyhrožováno; místní autority nemají žádnou moc.“ V ovládaných oblastech noví předáci zavedli svá vlastní pravidla, zákony, které jen umocňovaly teror. Jih vyhlásil otevřený boj proti italským přistěhovalcům.

Vše bylo samozřejmě pouze důsledkem díla Společnosti. Všichni byli „jako na trní“. Prezident Teddy Roosevelt, Petrosinův přítel z dob na newyorském policejním komisařství, bedlivě sledoval vývoj situace[27] z Bílého domu a čekal, co se bude dít. Italský král Viktor Emmanuel III. se na chvíli vzdal pohledu na svoji sbírku mincí, k níž byl připoután nezměrnou závislostí, a napsal Petrosinovi o tom, co bylo blízké jeho srdci. K dopisu přiložil luxusní zlaté hodinky[28], aby svému lístku dodal na vážnosti a aby zároveň ukázal, jak si váží detektivova úsilí v boji proti temné armádě.

Petrosino si byl moc dobře vědom pozornosti, jež mu byla věnována. Už dávno nebyl jen zaměstnancem newyorské policie. Byl známý, byl možná nejproslulejším Italoameričanem v zemi. A se slávou v Petrosinových očích přicházela i odpovědnost. Detektiv, doprovázen spolkem svých věrných spolubojovníků, právníkem, státním zástupcem a dalšími, vytvořil hnutí, kterému se podařilo pozvednout Italy z jejich nezáviděníhodné situace. Byli obviňováni z toho, že jsou divochy nehodícími se do americké společnosti. Petrosino s tímto tvrzením se značnou nelibostí nesouhlasil: „Italové jsou ze své přirozenosti milovníky svobody,“[29] řekl pro *New York Times*. „Jsou zvyklí bojovat za osvícenost vlasti. Toho, jaká je Itálie dnes, bylo dosaženo jen tvrdým bojem Italů.“

Ale *jeho* boj, boj Josepha Petrosina za začlenění Italů do americké společnosti, čelil nyní velké překážce – válce proti Společnosti. Dokonce i slavný deník *Times* se postavil za názor, že by bylo lepší italskou imigraci do Spojených států zastavit. Bylo vůbec možné pomoci Petrosinovým krajanům, když „upíři“[30] z Černé ruky bombami a vraždami dláždí svoji cestu Amerikou?

Petrosino přišel brzy na to, že to, po čem touží, je neuskutečnitelné. A to ho vnitřně ničilo. Bral si celý souboj s Černou rukou až příliš k srdci. To, jak nepřátelsky Američané přistupovali k nově příchozím spoluobčanům italského původu, popisoval i spisovatel H. P. Lovecraft ve svém dopise příteli.

O Italech z Lower East Side v něm hovoří jako o stvořeních, „která ani při sebevětší představivosti nelze označovat za lidské bytosti“.[31] Místo toho je označil za „monstra, mlhavé améby, vágně zhmotněné ze zapáchajícího viskózního slizu zemské korupce, klouzající po špinavých ulicích dovnitř a ven ze dveří módně se vnucujícího nic, zamořující červy“.

Kdyby Petrosino zvítězil ve své válce s Černou rukou, pomohlo by mu to i v dosažení jeho osobního cíle. Ale rok 1906 si pro něj přichystal něco zcela jiného. Bylo prolito mnoho krve, ztratil spojence i prostor. Stín Společnosti padl na většinu území, které si Petrosinovi krajané v dobré víře adoptovali, od kamenných usedlostí na Long Islandu až po skaliska Seattlu. Petrosino měl zlou předtuchu.

Dnes večer ale odložil své starosti. Musel najít Willieho Labarberu.

Petrosino dorazil ke břehu a vykročil na pevnou zem. Najal si drožku, kočí zasykl na koně a všichni společně vyrazili vstříc Kenilworthu asi dvacet mil na západ. Přístav se už vylidnil a koňský povoz naložený uhlím se pomalu přibližoval k trajektu, aby ho zásobil palivem na další cestu. Zanedlouho parník odrazil zpět k Manhattanu. Dok ztichl. Za několik hodin se znovu objevila drožka, ze které seskočil Petrosino. Čekal na trajekt, jenž ho sem před časem přivezl. Nalodil se a zanedlouho už se houpal uprostřed temné noci na parníku odplouvajícím z New Jersey. Na vodě se odrážela mihotavá světla petrolejových lamp osvětlujících obydlí podél řeky Hudson. Byl sám. Chlapec nebyl nikde k nalezení.

Když měl Petrosino těžkosti s některým případem, nacházel útočiště v opeře[32]. Verdi byl jeho oblíbený skladatel. Chopil se houslí, uklonil se a už se místností rozléhaly libé tóny jednotlivých skladeb. „Di Provenza il mar“ byla následována Germontovou árií z *La Traviata.* Právě v té otec utěšuje syna, jenž ztratil svoji nejdražší, tím, že mu připomíná šťastné dětství v Provence, slunce a sladké vzpomínky:

O, rammenta pur nel duol
ch'ivi gioia a te brillò;
e che pace colà sol
su te splendere ancor può.

(Ó, pamatuj ve své bolesti,
že jsi zažil časy radosti,
a jen ten tehdejší mír
je tu stále při tobě a září na tě.)

Petrosino seděl ve svém staromládeneckém bytě, smyčec ovládaný silnými pažemi hbitě klouzal po strunách, když bez přestání hrál. Byla to překrásná skladba, ale velmi smutná. Vyjadřovala žal a bolest nad věcmi minulými, dávno ztracenými.

Snadno si lze představit, že právě tato árie se ozývala v myslích Petrosinových krajanů velmi často.

1
„HLAVNÍ MĚSTO PŮLKY SVĚTA“

Dne 5. ledna 1855 bylo na břehu řeky Mississippi nedaleko New Orleans nalezeno tělo mrtvého muže[33]. I ze značné vzdálenosti bylo každému, i náhodnému kolemjdoucímu, jasné, že zemřel násilnou smrtí. Jeho košile byla potrhaná a celá od krve. Nedokonale skrývala to, že nebožtíka někdo více než tucetkrát bodnul. Kromě toho byl od ucha k uchu podříznut jak divé zvíře. Krev mu v tom neskutečném horku, které tenkrát panovalo, už dávno zaschla. Jmenoval se Fransisco Domingo a byl první známou obětí organizace, jež si říkala Černá ruka.

Tehdy ještě nebyl Joseph Petrosino ani celých pět let na světě. Tato nechvalně proslulá organizace se na americký kontinent dostala o dobré dvě dekády dříve než on.

Na rozdíl od Dominga i většiny jeho budoucích nepřátel nepocházel Petrosino ze Sicílie. Narodil se 30. srpna 1860 v provincii Salerno v Kampánii, někde tam, kde má slavná italská bota svůj kotník. Celým svým jménem byl Giuseppe Michael Pasquale Petrosino a jeho rodištěm byla Padula, vísska se známým kartuziánským klášterem. Jeho otec Prospero pracoval jako krejčí[34], jeho matka Maria byla v domácnosti. Na italské poměry byli malou rodinou, neboť Petrosino měl jen jednoho bratra a jednu sestru. Společně žili v malém skromném domku. Jenže i tak malou rodinu dokázaly postihnout hned dvě katastrofy. Když byl Giuseppe ještě malý

kluk, de facto si tu dobu ani přesně nepamatoval, zemřela mu matka. V šedesátých letech 19. století ulehl Giuseppe s neštovicemi. Pro malé dítě to bylo v té době i smrtelné onemocnění. Přežil, ale po celý život si s sebou nesl jizvy, které mu toto těžké období připomínaly.

První zmiňovaná tragédie poznamenala dětskou duši nejhlouběji. Petrosino nikdy o své matce nemluvil, celkově byl skoupý na slovo, když přišla řeč na osobní záležitosti. Jeho nemluvnost byla koneckonců pověstná, ačkoliv okolí jí přisuzovalo zcela jiný původ. Někteří se domnívali, že se ve společnosti příliš neprojevuje kvůli svému nízkému dosaženému vzdělání, jiní ji přisuzovali náročnosti jeho práce, jež vyžadovala jistou izolaci. „Nikdy se neusmívá,“[35] tak to bylo dokonce napsáno u jeho novinového medailonku z počátku 20. století, když si Petrosino začal konečně získávat obdiv veřejnosti. Nebyla to však pravda. Petrosino byl schopen silných emocí, dokázal hluboce prožívat radost, byl vřelý, něžný i velmi vznětlivý. Několik nejbližších přísahalo, že si s nimi na několika večírcích zahrál i šarády. Ať tak či onak, ztráta matky zanechala na jeho osobnosti hlubokou a nesmazatelnou jizvu.

Jeho chlapecká léta se ničím nelišila od životů ostatních dětí vyrůstajících v Itálii. Giuseppe Garibaldi vedl svoji válku za sjednocení poloostrova včetně Sicílie, papežského státu a vytvoření nové a moderní Itálie. Chudoba a neorganizovanost zůstala i přesto charakteristickým rysem jižních regionů, a i proto se Petrosinův otec v roce 1873, když bylo jeho synovi teprve třináct let, rozhodl, že bude lepší hledat štěstí v Americe. Prospero koupil pro celou rodinu jízdenky na parník a brzy vyrazili směrem New York City.

Třináct let představuje na italském jihu poměrně důležitý věk. Je obecně vnímán jako období, kdy chlapec opouští své dětské starosti a učí se žít ve velkém světě dospělých, hledá svoji roli a buduje si místo na slunci. Tehdy začíná dospělost muže. Díky tomu měl Petrosino již tenkrát naučené některé

vzorce, které odkoukal od sousedů a strýců. Naučil se zásadám italského života, jižanskému smyslu pro čest a především poznal, co představuje *ordine della famiglia* (rodinný pořádek), soubor základních hodnot a zvyků, jež definují život ve městech jižní Itálie. Jedno z klíčových pravidel *ordine* říká, že nikdy neupřednostníš sám sebe před svou rodinou, nikdy nedovolíš vlastním ambicím, aby přehlušily tvoji povinnost vůči rodině. Italský jih se vyznačoval svojí drsností, život zde byl neustálým soubojem. I proto byla mezi rodinnými příslušníky vyžadována poslušnost a loajalita. *Ordine* ovlivnil to, jak se Petrosino díval na svět, ale až Amerika zformovala jeho ctižádost a ambice.

Dvacet pět dní poté Petrosino dorazil do New Yorku. Připlul spolu s ostatními, kteří tvořili ranou vlnu italské imigrace, tu, jež sestávala převážně ze zkušených dělníků a vzdělaných lidí. Jeho rodina se usadila na Manhattanu a Petrosino nastoupil do státní školy, kde se začal učit anglicky. Protože mluvil pouze italsky, nastoupil do nižšího ročníku než jeho anglicky mluvící vrstevníci. Období masového italského přistěhovalectví ještě pořádně nezačalo. V roce 1875 bylo za oceánem pouze 25 000 italských imigrantů, kteří se dokázali poměrně rychle adaptovat na tempo městského života v New Yorku a Chicagu.

Až v 80. letech 19. století se přes velkou louži začaly valit davy zoufalých a chudých Italů, kteří se začali usidlovat na jihu východního pobřeží. To způsobovalo přirozenou nelibost mezi Američany, a v roce 1888 dokonce v neworleanských novinách vyšla série posměšných komiksů[36] pod názvem „Co s italskou populací“. Na jednom z obrázků byli zobrazeni Italové zavření v kleci, jež se pomalu spouštěla do řeky. Ale již v roce 1873 se mladý Joseph setkal na ulicích Manhattanu s nenávistí.

Italové se začali zabydlovat ve čtvrtích, které po nejméně dvě generace před nimi obývali Irové. Noví přistěhovalci s melodickým jazykem, hlasitým projevem, hlučnými oslavami, olivově zbarvenou pletí a vášní prosycenou kuchyní

měli zkrátka početní převahu. Jakmile se do sousedství přistěhovala italská rodina, Irové prchali. Policisté pro jistotu lemovali ulice pokaždé, když byl v místní škole odzvoněn konec vyučování[37]. Když byly italské děti jako divá zvěř vypuštěny do ulic, z oken blízkých domů se ozývaly nadávky nejedné irské matky pokřikující na své syny vždy něco ve stylu: „*Zabijte ty přivandrovalce!*“ A jejich synové s bledou pletí své matky samozřejmě uposlechli, chopili se kamenů, které v několika příštích sekundách už svištěly nad hlavami malých Italů a Italek, kteří opouštěli bránu školy v malých skupinkách. Gangy irských výrostků obklopily italské děti, přičemž se vždy snažily oddělit jedno od zbytku skupiny. Poté ho ti lumpové bili hlava nehlava, dokud mu nezačala téct krev. „Bylo to skutečně boží dopuštění,“ vzpomíná na tu dobu muž, který si těmito každodenními rituály procházel jako chlapec.

Italské děti se třásly strachem, když se blížila doba cesty domů. Proto okamžitě vycítily, že jeden z nových přírůstků vyniká mimořádnou silou. Mladý Joe Petrosino se nikdy nevyhýbal žádné rvačce[38] s Iry. Vlastně to vypadalo, jako kdyby v nich nacházel jisté potěšení. Když zazvonil školní zvonek, Joe vedl své spolužáky ulicemi, ohlížel se při tom pomalu ze strany na stranu a očima pozorně vyhlížel nepřítele. Pokud se nějakému malému irskému dítěti podařilo uniknout pozornosti policisty a hodit kamenem po Italovi stojícím za Joem, Joe to nenechal nikdy jen tak být. Během následujících několika sekund se ti dva svíjeli na zemi, přičemž to vypadalo nejčastěji tak, jako by se Joe pokoušel malému narušiteli rozbít hlavu o dlažební kostky. Mladý Ital byl neskutečně silný a často se vracel domů se zakrvácenou košilí. Jeho legenda ale pomalu rostla a on si získával konečně jméno.

I přes poměrně brutální start do života na Manhattanu vykazoval Petrosino typické znaky přistěhovalce – především se snažil za každou cenu prosadit. Společně s dalším italským hochem, Anthonym Marriou, začali svůj „byznys“ přímo naproti číslu 300 na Mulberry Street v oblasti později známé

jako „Malá Itálie“. Sice začínali s prodejem novin a leštěním bot, ale nebylo to jen tak. Na adrese 300 Mulberry Street se nacházelo velitelství newyorské policie, takže kromě toho, že Joe nabízel poslední číslo *World* a *Herald*, leštil boty i těm nejvyšším z místního okrsku, důstojníkům v tmavě modrých vlněných uniformách a s vyblýskanými zlatými knoflíky. Někteří z nich se ke klukům chovali mile, ale jiní je častovali ne zrovna pěknými jmény – nejčastěji slyšeli, že jsou „přivandrovalci“, „příživníci“, „bezpapíráci“, nebo dokonce „čmoudi“, čímž je automaticky zařadili na společenském žebříčku až někam hluboko dolů k černým Afroameričanům.

Urážky ale chlapce nijak neodradily. „Petrosino byl urostlý mladík,“[39] vzpomínal jeho přítel Anthony, „a byl také dost ambiciózní.“ Většina italských dětí přestala brzy chodit do školy a začala pracovat. Nejčastěji našly své uplatnění v obchodech s oděvy, kterých bylo v Malé Itálii čím dál tím více, popřípadě roznášely letáky. Joe ale zůstal ve škole déle než ostatní děti přistěhovalců, dokud se nakonec nerozhodl věnovat „na plný úvazek“ leštění bot. Vzdělání bohužel muselo ustoupit již alarmující potřebě přispět něčím do rodinné kasy. Do školy na rohu Bayard a Mulberry Street přestal chodit po šesté třídě.

Tehdy se stejně jako tisícovky dalších mladých Italů stal nedílnou součástí newyorských ulic. Mnohdy i v zimě tito chlapci, sami bosi, vykřikovali do procházejících davů: „Vyleštím boty!“[40] Kdykoliv spatřili někoho, kdo se jevil jako potenciální zákazník, běželi za ním, aby se s ostatními poprali o svůj chodící výdělek. Joe s tím nemíval problém. Byl silný a houževnatý. Když měl zákazníka, okamžitě rozhodil starý kobereček, na nějž si kleknul, vytáhnul ze své krabice kartáč a zbavil špíny těžké boty dělníka i šněrovací kotníkové lakýrky právníků a žurnalistů.

Leštiči bot se svými dvaceti pěti centy denně zůstávali v 70. letech 19. století na nejspodnější příčce ekonomického žebříčku. Tato práce nastavovala mladým Italům tu nejsurovější tvář newyorského kapitalismu. Politický život ve městě

ovládala Tammany Hall. Pod vládou irských politiků museli italští leštiči bot platit nehorázné peníze za to, že vůbec mohli své povolání vykonávat. Připlácelo se i za konkrétní místo, nemluvě o tom, že policejní boty se musely leštit zcela zdarma.[41] Kdokoliv se vzepřel tomuto zaběhlému režimu, riskoval nepříjemnou návštěvu nějakého galwayského rváče.

Petrosino ale cítil nutnost se svým životem něco udělat, posunout se dál. Krejčovská dílna jeho otce zkrachovala a jediným dalším mužem v rodině kromě Joea byl jeho starší bratr Vincenzo, jenž se ukázal jako skutečný budižkničemu. „Byl naprosto nezodpovědný,“[42] říkával jejich prasynovec Vincent Petrosino. „V žádné práci dlouho nevydržel. V Americe se zkrátka nenašel.“ Ve skutečnosti to ale bylo tak, že nikdo jiný z rodiny nepociťoval tak spalující ctižádost jako právě Joe. Prasynovec Vincent o nich hovořil jako o „partě povalečů“, kteří většinou skončili právě u toho, že se nechali ve své vlastní lenosti živit svým dospívajícím dítětem.

Joeův otec Prospero nakonec snil o jediném – o tom, že se jednoho dne vrátí do Itálie, koupí si tam pořádný pozemek a zbytek svého života stráví pod citrusovými stromy ve slunné Kampánii. Ale Joseph takový nebyl. „Byl zapálený a odhodlaný[43] v New Yorku něco dokázat,“ vzpomínal jeho přítel Anthony Marria. I když nečetl žádnou z novel Horatia Algera o tom, jak se z chudáka stal boháč, možná někde v koutku mysli věděl, že hrdinové těchto knih byli právě ubozí leštiči bot.

Kromě odhodlání a mimořádné síly měl Joe jako dospívající urostlý mladík oproti ostatním i další výhodu. Něco, čemu Italové říkávají *pazienza*, tedy trpělivost. V jižní Italii má toto slovo ještě širší význam. Skrývá se v něm cosi víc, a to vyčkávání na ten správný okamžik. V oblasti, v níž žili předtím, než se přestěhovali do Ameriky, to byla nutnost, běžná součást života každého muže, přirozená obrana proti útlaku a *miseria*, bídě. „*Pazienza* neznamená, že v sobě potlačíte život[44],“ napsal Richard Gambino. „Je to trpělivost, čekání na jedinečný okamžik, plánování každé události…

Chování, které nemá člověk pod kontrolou, předznamenává jen a pouze katastrofu.“ Jednou z možností, jak prokázat své umění *pazienza*, bylo zachovat si vnitřní klid a vyčkávat, než nastane ta chvíle, kdy je nejvhodnější začít jednat. Pokud člověk právě toto nezvládal, vystavoval se riziku, že za něj jednala jen jeho násilnická vášeň.

Jednoho dne leštili Anthony a Joseph boty[45] před salónem na rohu Broome a Crosby Street. Petrosino poklekl na svůj kobereček a začal leštit kůži bot svého zákazníka. Když byla práce hotová, vstal, aby dostal svých pár drobných. Část peněz, které si tak vydělal, odevzdával do rodinné kasy, za další kupoval pro všechny jídlo, uhlí a oblečení. Z toho mu zbylo jen nepatrně, pokud vůbec něco, na jeho vlastní útratu a na dosažení snu opustit řady italských přistěhovalců a stát se někým lepším.

To odpoledne se něco v mladém Petrosinovi vzepřelo nalinkovanému osudu. Anthonymu nezbývalo nic jiného než jen bezděčně zírat, jak jeho přítel zvedá těžkou bednu na leštění bot ze země, vytahuje ji nad hlavu, jeho silné paže se s námahou napřimují, pak už jen to břímě uzemňující život dospívajícího Itala letělo k zemi a se strašným randálem se rozletělo na kusy. Anthony nespouštěl oči z třísek, stejně tak i kolemjdoucí. „Tony,“ řekl Petrosino již naprosto v klidu. „Už nikdy nebudu leštit boty. Chci se stát někým.“

Mladý Joe věřil v americký sen. Jelikož s dřevěnou bednou, která znamenala jeho živobytí, před chvílí mrštil o zem, musel si nyní najít nové zaměstnání. Už nikdy ale neleštil boty, ani v New Yorku, ani nikde jinde.

Anthony se tenkrát o svém příteli dozvěděl něco nového. Za klidným zevnějškem se skrývala obrovská síla a emoce.

Petrosino si začal hledat novou práci. Bloudil Manhattanem, ptal se po obchodech a stáncích. Vyzkoušel nespočet[46] různých zaměstnání. Pracoval jako řeznický pomocník, časoměřič na

železnici, runner na burze, prodavač v obchodě s klobouky. Dokonce procestoval zem[47] jako potulný muzikant. Se svými houslemi se dostal až hluboko na jih a pak zpět na Manhattan. Žádné z těchto zaměstnání ale neposkytovalo Petrosinovi to, po čem toužil, možnost vystoupit z bahna ponižující chudoby, v níž se nacházel.

Když bylo Petrosinovi sedmnáct nebo osmnáct, konečně se něco pohnulo. Naskytla se mu příležitost pracovat jako metař pro město New York. Možná to nezní jako velký posun od předchozích pozic, ale je důležité říci, že údržbu silnic a cest měla v té době na starosti newyorská policie. Pro obyčejného přistěhovalce to mohl být dobrý odrazový můstek.

Petrosino měl obrovské štěstí, když se dostal pod ochranná křídla houževnatého a korupcí nechvalně proslulého inspektora Alecka „Clubbera“ Williamse, jenž byl nazýván také jako „car z Tenderloinu“. Wiliams byl Ir až do morku kostí, byl družný, zábavný, ale jeho zjev dokázal zastrašit. Jako známou figurku ho rozpoznal každý Newyorčan, když si to vykračoval po Sedmé Avenue, aby zkontroloval svůj okrsek.

A byl to věru *jeho* okrsek. Bez Williamsova povolení nemohl fungovat žádný bar, hospoda a dlouho zde nemohl pobývat ani žádný kriminálník nebo pobuda. Williams měl vše pod kontrolou.

„Jsem tady v New Yorku tak známý[48],“ chlubil se jednou, „že mi kynou i koně, co táhnou povoz, když mě míjí.“ Jednou chtěl udělat dojem[49] na novináře, tak zavěsil své kapesní hodinky na lampu veřejného osvětlení na křižovatce 35. ulice a Třetí Avenue uprostřed kriminálními živly protkaného Gas House District. Ležérně se prošel okolo bloku s reportéry, kteří ho provázeli. Hodinky stále visely na tom samém místě, když se skupinka k lampě vrátila. Žádný z těch stovek vyvrhelů si netroufl ukrást něco, co patřilo inspektorovi.

Williams byl úplatkářský talent. Vlastnil rozlehlé sedmnáctipokojové panství v Cos Cob v Connecticutu a obrovskou jachtu, což přirozeně působilo neúměrně k platu inspektora

newyorské policie. Když se ho někdo zeptal, kde ke svému jmění přišel, odpovídal zcela nelogicky: „Obchody s japonskými nemovitostmi.“[50]

Ve svém novém zaměstnání pracoval Petrosino mimořádně tvrdě. New York byl špinavější než Londýn i Paříž. Tlačit před sebou svoji tříkolku a sklízet bahno z newyorských ulic bral Petrosino jako své poslání. Největším problémem, s nímž se metař velkoměsta potýkal nejčastěji, byla koňská lejna. V New Yorku a Brooklynu (který byl až do roku 1898 nezávislým městem) bylo chováno přes 150 000[51] koní. To představuje 1300 až 1800 tun koňského trusu každičký den. Nemluvě o tom, že vysoké pracovní nasazení mnoho koní nevydrželo déle než dva a půl roku. Nakonec padli vyčerpáním na špinavou dlažbu a zůstali prostě ležet. Odklízení mrtvých těl, když každé vážilo téměř půl tuny, bylo pro metaře nadlidským úkonem. Ve výsledku to vedlo jen k tomu, že bylo nutné nechat těla ležet, dokud se částečně nerozložila a poté je odklízet po částech. Petrosino tak strávil své dny sbíráním popela, prachu, ovocných slupek, mrtvých prasat, koz a koní a dalšího nejrůznějšího odpadu, novinami počínaje a starým nábytkem konče.

Brzy ale povýšil. Začal velet lodi, jež svážela odpad z města a vyvážela ho dál do Atlantiku. Každý den prorážel s lodí vlny, které šplouchaly na příď, a Petrosina svlažovala studená slaná voda. Když se podíval nalevo nebo napravo, mohl koutkem oka zahlédnout projíždějící výletní parník řízený některým z boháčů z Madison Avenue. Možná ho míjel i místní zlodějský baron Jay Gould na své megalomanské jachtě zvané *Atalanta*, o níž se hovořilo jako o „nejluxusnějším soukromém plavidle vůbec“.[52] Interiéry byly zdobeny jako pokoje rádžova paláce. Muž, jenž by si nebyl jistý sám sebou, by se snad cítil směšně mezi tolika luxusními loděmi. Ale Petrosino těmito pocity méněcennosti netrpěl. Synek z Kampánie dokázal velet se vztyčenou hlavou i kocábce, na níž se kupily banánové slupky a koňské mršiny. Petrosinovi nikdy nechybělo sebevědomí.

Stejně jako pomalu rostla kariéra mladého Itala, vyrůstalo i město okolo něho. Najednou bylo celé vyšší, zářivější, rychlejší. První nadzemní metro vedoucí podél Deváté Avenue se otevřelo pro veřejnost v roce 1868. Staré plynové lampy nahradilo[53] elektrické osvětlení v roce 1880. Brooklynský most se od roku 1883 skvostně rozpínal přes East River. Země překypovala pracovními příležitostmi. Průmysl vzkvétal a více pracovních sil bylo potřeba všude. V dolech, lomech, hutích, na staveništích. New York byl živoucím centrem této proměny společnosti. Osm z největších národních společností mělo svá sídla na Manhattanu. „Wall Street zásoboval[54] zemi kapitálem," napsal historik Mike Dash. „Ellis Island vytvářel práci. Pátá Avenue nastavovala trendy. Broadway (společně s Times Square a Coney Islandem) nás bavila."

Populace New Yorku nezřízeně rostla. Představme si, že by každé čtyři roky přibyli k obyvatelům New Yorku všichni lidé z Bostonu. Už teď to bylo město s největší židovskou a italskou komunitou na celém světě. Jeden spisovatel označil New York velkoryse za „hlavní město poloviny světa."[55] Přitom mnoho nově příchozích byli právě přistěhovalci z jižní Itálie, *contadini*, chudí rolníci z oblasti označované jako Mezzogiorno. Počet Italů žijících v americké metropoli se z pouhých 833 jedinců, kteří zde pobývali v roce 1850, zvýšil do roku 1910 na půl milionu.

Pro mnohé Američany nebyly ty obrovské masy lidí snědých tváří a neznámého jazyka důkazem společenského pokroku, ale naopak anarchie. Henry Adams napsal:

> „Celé město[56] začalo zběsile hledat vysvětlení pro něco, co postrádalo význam a logiku. Mocná síla zpřetrhala okovy otroctví a prosadila si svobodu. Došlo k explozi, při níž do povětří vyletělo obrovské množství kamene i páry. Ve městě zavládla hysterie a lidem kanuly po tvářích slzy, ať už to byly slzy hněvu nebo paniky. Prosperita, jakou si lidská mysl ani nedokázala představit, síla, kterou člověk nikdy předtím nedisponoval, rychlost, které

mohl dosáhnout snad jen letící meteor, to vše způsobilo, že nový svět byl nervózní, podrážděný, rozhořčený, nerozumný a svíjel se strachy… Ubohý cestovatel, jenž byl zvyklý se procházet po tisíciletých cestách a pěšinách, se najednou vykloní z okénka a na pulsující Páté Avenue spatří divadlo jako ze starověkého Říma pod Diokleciánem, je svědkem té historické anarchie, touží nalézt řešení toho chaosu, ale netuší, jaký by měl být jeho příští krok."

Pro jiné se ale tyto společenské změny staly jen novými příležitostmi k dobrému výdělku a upevnění dávno nabyté moci. Tammany Hall, která těžila miliony z bohatství, jež přicházelo na Manhattan, si nemohla nepovšimnout přistěhovalců prokopávajících tunely pro metro a zakládajících textilky. Irové potřebovali muže, kteří by jim otevřeli cestu mezi nově příchozí ze Sicílie a Kalábrie a získali pro ně hlasy v příštích volbách. Takže když Clubber Williams spatřil kocábku, s níž schopně manévroval na vlnách mladý Ital dávající zvučným hlasem příkazy zbytku posádky, zpozorněl. Na Petrosinovi bylo něco zvláštního. Snad to byl ten klid, který byl typický pro jeho tvář, co inspektora zaujalo.

Williams zavolal přes šumící vlny: „Pročpak ještě nejsi u policejního sboru?"[57] Petrosino se na inspektora zahleděl, připlul ke břehu, vyskočil z lodě a došel až k němu. Williams ihned zaznamenal první problém, který ležel mezi Petrosinem a policejní kariérou. Ital nebyl dostatečně vysoký. Se svými 160 cm byl stále o 10 cm menší, než bylo pro práci u policie vyžadováno. Jenže irský inspektor už vyřešil jiné problémy než pouhý nedostatek výšky u rekruta, a tak začal okamžitě lobovat za to, aby dostal Petrosina ke sboru. Brzy poté, přesně 19. října 1883, složil třiadvacetiletý mladík svoji policejní přísahu.

Pro bývalého leštiče bot to byl obrovský převrat. Skok do ohromné dálky. Petrosino byl jedním z prvních Italů u newyorské policie, kterou v té době ovládali převážně Irové a z cizinců u ní pracovali maximálně Němci nebo Židé.

Jeho přijetí do sboru bylo milníkem pro Italoameričany, kteří si postupně získávali své míso v zemi, jíž přijalo nově za svoji domovinu. Kdyby Petrosino tušil, že jeho kariérní průlom bude tak oslavován jeho vlastními lidmi, kdyby byl předvídal, že jeho identifikační policejní číslo 285 mu dodá obdiv přistěhovalců z Neapole a Sicílie! Ve svůj pracovní den vykročil tento novopečený policista ze dveří svého pronajatého apartmánu v Malé Itálii, oblečen byl do své modré vlněné uniformy a na hlavě mu seděla modrá plstěná čepice. Dřevěný obušek se mu houpal na koženém pásku. Nové oblečení bylo jen důkazem jeho přerodu v Američana. Od prvních chvil v uniformě na něj jeho krajané pokřikovali. Nebyla to ale jen slova chvály a obdivu, nýbrž naopak – „urážky a obscénnosti“.[58] Pouliční prodavači začali pokřikovat, jen co ho viděli procházet: „Čerstvá petržel na prodej!“ (V sicilském dialektu znamená *petrosino* „petržel“.) Tím primárně varovali všechny nekalé živly, že se blíží policista. Nedlouho po svém prvním pracovním dni obdržel Petrosino poštou i první výhrůžky smrtí.

V prosluněné Itálii, odkud Petrosino a ostatní pocházeli, byl muž v uniformě okamžitě považován za nepřítele. „Vláda je zosobněné obří monstrum,“[59] napsal jeden sicilský úředník ve městě Partinico v roce 1885, „od obyčejného služebního poslíčka až úplně nahoru k tomu, který si říká Král. To monstrum chce všechno. Okrádá nás, klade si nároky na majetek ostatních, ovládá lid a vzbuzuje strach za pomoci svých lokajů a ostří bajonetů.“ Dokonce i církev opovrhovala lidmi[60], kteří podporovali uplatňování práva a zákonů. V *Taxae cancellarie et poenitentiarieae romanae* publikovaném mezi roky 1477 a 1533 omlouval palermský arcibiskup ty, jež křivě přísahali před soudem, i úplatné soudce a osvobozoval žalované. Z pohledu církve se kriminálník mohl zbavit viny vykoupením ve své farnosti. Zloději si v duchu této filozofie mohli dokonce ponechat i kradené věci. Ale co *birro* – policista? On byl tou hnijící součástkou celého systému.

V irském nebo německém prostředí byl nový policista z řad krajanů důvodem k oslavě, v Malé Itálii tomu ale tak nebylo. Podle Italů se Petrosino přidal na stranu utiskovatelů. Spolčit se s cizinci a přihlásit se dobrovolně k policii bylo „extrémní veřejnou urážkou“, na niž se hned tak nezapomínalo. Byl „rozený *contadino*“,[61] řekl jeden sicilský Američan. „Petrosinovo počínání vyvolávalo útoky okolí, důsledkem byla *infamia,* jež si zasloužila být potrestána. V očích Sicilanů Petrosino narušil rozšířenou oblast *ordine della famiglia*, když veřejně vystupoval pod jménem protistrany a zradil tak svůj vlastní lid jen proto, aby prosazoval své vlastní osobní zájmy.“ Podle tradičního myšlení těch, co obývali italský jih, zaprodal Petrosino svoji čest „bílým“.

I když Italové vstoupili na americký kontinent jako ti poslední, a beze sporu i nejchudší, rozhodně jim nechybělo sebevědomí posílené vášnivým vlastenectvím. Vždy si byli jistí, že krev, jež koluje v jejich žilách, je nadřazena té americké. Jako by bylo povinností každého Itala dmout se pýchou nad svým původem.

Petrosinovi se podařilo zvládnout cestu, jež byla pro většinu jeho krajanů nemyslitelná. Celým svým srdcem přijal hodnoty nové vlasti za své vlastní. Nenávistné pohledy jeho blízkých ale mluvily za vše. Nazývali ho *nfame*, informátor, špeh, a to způsobilo bolestnou ránu na jeho duši. „Petrželka dochutí[62] americkou policii, aby měla lepší šmak, ale špatně trávit se bude pořád,“ takové a podobné vtipy kolovaly o policejním nováčkovi.

Existovalo však i mnoho Italů, kteří takto nesmýšleli. Věděli, že italský policista je nutností, a byli hrdí na Petrosinův úspěch. Ostatní ho ale zaplavovali neustálými urážkami, výhrůžnými dopisy, které často vyhlížely až tak nebezpečně, že si Petrosino raději začal hledat nové místo k žití. A našel ho v malém bytě v irské čtvrti. Pro Italy žijící v Americe bylo nemyslitelné, aby se svobodný muž odstěhoval od svých blízkých a žil sám mezi cizinci. Petrosino byl pro ně

straniero, cizinec žijící mezi bledými, nevyzpytatelnými Iry. Být bez rodiny znamenalo v italské mysli to samé jako přestat existovat, stát se tím, co Sicilané označovali jako *un saccu vacante* („prázdný sak"), *un nùddu miscàto cu nièntì* („nikdo smíchaný s ničím"). Z již dřívějších náznaků v Petrosinově životě muselo být jeho blízkým jasné, že on bude ten, jenž se nebude bát opustit zajeté koleje, tradice, které svazují mladíky v jižní Itálii. Vzdal se jich, aby mohl stoupat výš.

Nejdříve byl Petrosino přidělen do Tenderloinu, do oblasti mezi 23. a 42. ulicí a od Páté do Sedmé Avenue, do nejbohatšího a také nejproblémovějšího okrsku. Jeho prvním zatčením,[63] jež se objevilo i na stránkách *New York Times,* byl příliš horlivý herec provozující svoji činnost i v neděli, tedy v den, kdy bylo divadelnictví zakázáno.

Většinou na Petrosina zbývala práce, do které se nikomu příliš nechtělo. Zatýkal podvodníky, opilce a prostitutky. Je nutné přitom podotknout, že ani jedněch nebylo na Sedmé Avenue málo. Když ale nabral dostatečné zkušenosti, dostal se i k dalším, zajímavějším případům. Jednoho večera došel při běžné obchůzce až k molu na konci Canal Street, do skutečného pekla plného námořnických barů a bordelů. Když si to rázoval kolem[64] svým obvyklým energickým krokem, uslyšel naléhavý vzlykot. Přímo před ním se skupina bílých mužů snažila zbít do bezvědomí černocha Williama Farradaye.

Afroameričané se u důstojníků newyorské policie netěšili zrovna nejlepší pověsti. Mnoho policistů bylo rasisty až do morku kostí. I muž, který se měl zanedlouho stát policejním komisařem, se nevyjádřil o obyvatelích města tmavé pleti zrovna lichotivě. „Tenderloinští negři," řekl William McAdoo, „to jsou jen přefintění, naparádění tupci a ve většině případů kriminálníci."[65] Když ale Petrosino uslyšel Farradaye naříkat, nelenil a ani na chvíli nezaváhal. Spěchal vpřed a za běhu už